

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE 1994
Mn. Joan Soler i Martín, ex rector d'Aiguafreda.

Amics tots,

Vaig sentir-me embolcallat d'una serena emoció i un profund agraïment quan el vostre Batlle va convidar-me a fer el PREGÓ de la vostra FESTA MAJOR de l'any 1994, però podeu ben creure que també va ésser molt gran el meu esverament en preguntar-me quins podien ser els meus mèrits per gaudir d'aquest honor.

L'únic passaport per arribar a "pregoner" de la Festa és l'enamorament, recolzant-me en aquestes muntanyes, vivint intensament els vostres problemes i les vostres tradicions i la companyia i afecte de la gent que viu en aquesta Vall, que vaig sentir i sento pel poble d'Aiguafreda.

Aquest any l'aigua va jugar-vos una mala passada. Recordo com se m'encongia el cor en veure l'angoixa de la meva mare quan l'aigua amb força, omplia en pocs minuts els baixos de la rectoria. Aquella sèquia que havia servit per regar el jardí i l'hort de la Dolors (la majordoma de Mossèn Josep) que tantes i tantes vegades m'havia despertat a les quatre de la matinada regant i regant, per aprofitar l'aigua i no perdre el torn quan tocava ... i que ara gairebé mai no en portava. Era una força impecable que en pocs instants guanyava alçària i convertia en piscines totes les dependències de la casa... La resposta dels veïns i la seva ajuda eficient fou un signe de benvolença i generositat.

Les voreres del Congost foren per a mi un dels llocs predilectes per a meditar, llegint i pintar imitant a Mn. Mariano. El petit Riu tenia un encant, fins i tot poètics on els peixos jugaven amagant-se entre les pedres.

He conegut un Congost ple de poesia i he conegut un torrent impetuós que semblava voler treure del seu llit tot allò que no li plau... Per això aquest any vaig imaginar-me la vostra angoixa i els vostres problemes. Sens dubte, haurà estat dur i difícil per a molts. En aquestes ocasions és important la solidaritat i la cooperació de tothom. L'esforç en reconstruir i refer tot allò que havien aixecat amb el seu treball la gent d'aquesta Vall. Sens dubte, en aquestes circumstàncies caldria i cal la il·lusió i l'esperit que pot crear i fer rimar la realitat i l'eficàcia diligent.

Les tradicions, aquestes diades, són i seran sempre per a vosaltres herència d'altres generacions que ens recordaran un esperit de serena supervivència. Llum i guia, esforç i esperança que recordàvem l'any 1965 en el III Centenari de la creació del nou nucli urbà.

El dia 8 de desembre de 1678 fou beneïda i inaugurada, posant-la sota l'advocació de la Immaculada Concepció de la Verge Maria que autoritzà edificar el Bisbat de Vic al Baró de Cruïlles.

Recordàvem cada any, i aquest any també, la vostra devoció Mariana i en celebrar-la recordem i demanem:

*Verge de la Concepció
llum i guia d'Aiguafreda
patrona d'aquest racó
el més bonic de la terra.
Escolteu nostra oració
acolliu la nostra ofrena:
Verge de la Concepció
dolça Mare d'Aiguafreda.*

El 6 d'agost de 1946 celebrava per primera vegada la Santa Missa al poble d'Aiguafreda... Com avui, estava nerviós.

A la secretaria del Bisbat m'havien parlat de:

Mn. Josep Vall, un home seriós. Una persona austera i d'aparença dura. Un senyor rector del seu temps que als joves ens produïa respecte i autoritat... Conegut com jo vaig fer-ho, puc assegurar-vos que tenia un cor molt gran i estimava la parròquia i els seu feligresos.

La Mare Pilar Mas que jo idealitzava i comparava amb les abadesses que a l'edat mitjana hi havia al meu poble, com una Santa Teresa de Jesús parlant amb les seves novícies. Segura d'ella mateixa portant la nau de la Santa Casa de Natzaret amb fermesa i amb carisma de fundadora.

El dia anterior, amb Josep Coromines, el farmacèutic amb qui, per cert havíem començat junts el Batxillerat, deixàrem el tren i junts iniciàvem en el mateix poble de la nostra estrena...

Des de Sant Joan coneixíem Aiguafreda com el poble d'estiueig, de les petites cases amb el seu hort ple de mongetes, el poble que enviava la fusta per les mines de carbó de Surroca, amb l'eficient intervenció del gran Calixte Fondevila, dels pous de gel d'Avencó, de les piscines de l'Oller, de les tovalloles, de les màquines de can Serra i de la casa de Repòs que havia estat per les religioses del nostre Monestir, Aiguafreda de Dalt!

"Doña Lola", la mestra filla del Dr. Andreu de Sant Joan, ens esperava amb els braços oberts i ens presentava les autoritats del poble civils i sanitàries, el Dr. Vinyeta, l'home de Sant Pere de Torelló, sempre a punt per fer una recepta per l'apotecari.

A la sortida de la Capella, la Sra. Francisqueta de Can Caló em donà consells i suggeriments que corroborava la germana Lourdes, sempre carregada de cistells, preparant-me per presentar-me a la mare Soledat, disposada sempre a solucionar problemes que no tenien solució...

Passaren els dies; els titelles i els contes sota l'escala del Convent que encisaven a la quitxalla, la màquina de la veritat de la Mare Concepció de La Llobeta, el romanticisme de Valldeneu, el misteri d'Avencó, les històries d'Aiguafreda de Dalt i nous projectes cada dia...

Fou difícil, molt difícil, treure les xinxes i reconstruir el Centre Parroquial, ocupat tants anys ... L'impuls i la insistència d'en Clarà, la col·laboració de la Carmeta de Can Planada i de l'Assumpció de Can Caló, del jovent i de la Parramon amb la quitxalla feren possible els cants rítmics de Llongueres, els ballets i jocs d'infants, les obres de teatre: "Terres enllà, la Màgica Negra, la Carbonera, l'Allotjat i d'altres... els Pastorets d'en daixonses i en dallonses que no s'acabaven mai... El cinema i els amplificadors que anomenàvem "Radio Aiguafreda" que ens distreien dels mals sons i que, amb discos dedicats, omplien la plaça de gent... (la petita plaça tantes vegades meravellosa) cantant Caramelles amb l'Agrupació Coral que va agermanar tots els que sentien la passió pel cant i valoraven la seva projecció social.

El vell "Pistolet" entre cant i cant proclamava "Fa alegria senyors, això fa alegria" mentre en Ponsich amb la cistella recollia els donatius... . A Camprodon, en el meu despatx particular tinc a la paret principal, encara avui, la fotografia de tots els seus components amb barretina, a l'escala de l'antiga Església... .

La petita plaça tantes vegades meravellosa com el dia de l'homenatge al nostre senyor Rector amb motiu dels seus 50 anys de sacerdoti, en el Concert de la Polifònica de la Cúpula del Coliseum (la mort de l'escolà, El noi de la Mare de Nicolau, El cant dels ocells de Millet...). Concert que els senyors Carbonell i Figueres consideraven insuperable... l'actuació del "Quartet Orpheus"...

Els problemes del Futbol, (sabates, permisos dels pares, no tenir prous jugadors o tenir-ne masses...) La primera cavalcada de Reis amb solucions eficients, el pelegrinatge a Montserrat amb els problemes del revisor, el Cor Parroquial, els Exercicis de La Llobeta amb els problemes de Mossèn Ricard i els punxeguts de Mossèn Vilasis.

Quan us vaig deixar per anar a l'Colònia Vilaseca de Torelló, deixava una colla d'amics de totes les edats i colors que per a mi ho eren de debò. Fou una etapa molt important de la meua vida.

He considerat, des d'aleshores, aquest poble com un lloc meravellós, ple d'anècdotes i d'una gent formidable, diferent, amb un estil propi i digne d'estimació i respecte.

El poeta Joan Arús, mestre en Gai Saber, va escriure:

*Oh pietat de les antigues gents
engolides pels anys insaciabls!
La vostra fe s'aixeca enmig dels vents
tornada murs i pedres venerables!*

A Aiguafreda de Dalt, en acomiadar-me, recordava aquestes paraules i em sentia un altre... amb els ulls humits...

Passaren els anys; la Colònia Vilaseca, Torelló, Roda, Viladordis, Manresa, Torreblanca, Vacarisses...

Fa 26 anys tornava a viure una nova etapa entre vosaltres. Venia mogut per uns records... d'un romanticisme adolescent... però Aiguafreda era diferent, era un altre poble, més gran, més modern, més industrial... Havia madurat, tenia una altra fesomia, un altre estil i manera de ser... Era més emprenedor, més independent i, crec, més d'acord amb els nous temps. Noves empreses i nous projectes. M'agradà el nou poble i la seva fesomia, no obstant la meua primera sorpresa... .

Tenia, per començar, la meua missió com a RECTOR, un projecte de l'arquitecte Joan Antoni Cendoya, aprovat democràticament i que jo i una Junta havíem de dur a terme. Mentre instal·lava els mobles em portaven els pressupostos i les condicions els caps de paletes del poble... Aprovats per la Junta es començaren les obres. Fou una Junta que féu un treball a consciència, cadascú des del seu lloc. Elegida per votació popular, fou un exemple de col·laboració dels laics en l'Església. Una feina d'ells feta amb responsabilitat. Recordo en Pere Soldevila revisant els projectes per a presentar-los a la Junta per ésser aprovats. Molts, ja ens ha deixat... Crec que el Senyor haurà premiat el seu esforç, la seva il·lusió i afecte que hi posaren. Als altres vull manifestar avui públicament, el meu agraïment i el de l'església.

Amics sentia temors i esperances... quelcom agredolç en veure desaparèixer a poc a poc l'antiga Capella que tants records guardava per a mi i que tants silencis i sentiments variats m'havia produït ...

Després de la col·locació de la primera pedra el setembre del 68, les parets a poc a poc anaren construint-se...

El dia 7 de desembre de 1969, el doctor Ramon Masnou, Bisbe de Vic, beneïa i inaugurava el nou Temple Parroquial. Aquest any farà vint-i-cinc anys. Quedaven el record d'una colla de reunions i dificultats superades; concursos de nines, Rifés, Tómboles, Col·lectes, donatius constants o inesperats. Mentre la cerimònia avançava, els cants i els sagraments (tots set) programats, era per a tots els assistents una nova ofrena del Temple Nou, a la Verge Immaculada.

Cerimònies litúrgiques de la inauguració: el primer Bateig al nou Temple, les primeres confirmacions i Confessions, la Primera Missa i primeres Comunions, l'Unció dels Malalts, el primer Casament. Conferències de preparació de teòlegs i especialitzats en la litúrgia, celebracions preparades i que ens deixaren una experiència inèdita.

Sense ajuts de fora, els cristians, el poble d'Aiguafreda i els seus estiuejants van aixecar el nou temple ideat per l'arquitecte Joan Antoni Cendoya i aprovat per la Junta i la majoria dels ciutadans.

Modern, de línies atrevides, auster i únic.

Joia i llàgrimes, temors i esperances, desencís i col·laboracions inesperades. Cada detall, cada objecte és un esforç, cada pedra una esperança.

Aprofito aquesta ocasió per a felicitar-vos, després de 25 anys, pel vostre esforç i desinteressada col·laboració. Una especial lloança a tots els professionals i obrers que amb el seu treball i esforç feren realitat el projecte.

Guardo, amics, molts records; d'infants de primeres comunions, bateigs, parelles, matrimonis plens de joia i esperança, el comiat d'amics que vaig acompanyar al seu llit de dolor, la Santa Missió del predicador de Banyoles i els novenaris dels Jesuïtes, setmanes de formació i col·loquis, cursets de català, actes festius, el Cor Parroquial sempre fidel, sempre a punt, Aiguafreda de Dalt amb la festa i els problemes de consolidació i enderroc. Records? Molts.

En Portet amb el seu homenatge als vells...Els intents, per aquest motiu, d'organitzar una Coral mixta. Els concerts d'orgue dels Mestres: Romà, Gamisans, Camprodon, Rivur, gent que no es recordava de menjar interpretant Bach o Cesar Franch. La celebració dels meus 25 anys de sacerdoti, acompanyat dels meus condeixebles i els amics de sempre. La col·laboració que vaig trobar en tot el poble fou sempre constant i eficient. Gràcies.

Perdoneu totes aquestes reflexions personals, potser no gaire adequades a un pregó de Festa Major, però la Festa de la Immaculada està per amí saturada d'aquests records i d'altres que sols d'enumerar-los ja m'allargaria massa.

La *Festa de la Puríssima* em recorda sempre Aiguafreda i la seva gent. Per això, invitat pel vostre Batlle, crec que avui havia de fer-me ressò, dels meus records i dels meus sentiments.

Ha passat molts anys, i avui també l'Aiguafreda actual deu ser molt diferent.

El vostre Sr. Rector, amb encert, ha dirigit la nau de la Parròquia, també ha portat a terme molta part del projecte encara no acomplert del tot. La feina feta mereix una lloança i voldria donar-vos una cordial felicitació, (que sé que no fa falta), per l'encert.

El vostre Alcalde, en aquests meravellosos temps de democràcia, ha estat fidel als seus plantejaments i ha portat a terme projectes que mereixen una lloança entusiasta.

I tots, des del vostre lloc, ja ens coneixem, heu fet el que bonament heu pogut. Ho heu demostrat amb els resultats eficients i la feina ben feta, que oferiu als nostres ulls sempre admirats en passar per Aiguafreda.

El missatge que voldria portar-vos avui, voldria que fos una invitació, a viure també els vostres records, les vostres arrels, la vostra fe... per estimar més el vostre poble, que s'ho val, les vostres famílies, els vostres avantpassats i tots els que ha viscut i viuen en aquest lloc tan bonic i tan ple de coses que convé conèixer, admirar i estimar cada dia més..

Quan les religioses de la noblesa catalana estaven delicades de salut en els seus Monestirs, la Casa de Repòs era Aiguafreda... lloc per recuperar la pau i la salut material i espiritual.

No podeu perdre la qualitat dels vostres entorns, els vostres paisatges i les vostres virtuts cristianes heretades dels vostres avantpassats. Gent treballadora, dura per el seu treball a bosc, a la fundició o a on calia, però sempre afable i disposada a ajudar i donar un cop de mà.

Aquests i més anys havíem demanat a Mossèn Adjutori Vilalta la composició dels Goigs de la nostra Patrona. Poc abans de morir va enllestir-los. Són bonics, com ell sabia fer-ho, demostren l'afecte que sentia i els anys que va viure a Tagamanent, la terra del Beat Miró... Ells avui ens recorden:

*Que bonica se'ns fa a tots
Mare Verge, vostra història
recollida en caps de brots
per saber-la de memòria.
L'hem brodada com blasó
amb fils d'or, argent i seda.
Per la vostra Concepció
feu-nos cors de lliri en flor
Santa Maria d'Aiguafreda.*

Que la Verge Immaculada, que presideix el nostre Temple en aquesta Any Internacional de la Família, beneeixi les vostres famílies i sigui per a tots llum per a seguir el camí... L'únic camí que pot portar-nos a una festa per a avui i per a demà, que de debò ens ompli de satisfacció del deure complert i de la joia de la GRAN FESTA.

Bé doncs, un crit de joia i esperança sigui la vostra FESTA MAJOR de l'any 1994.

Vint-i-cinc anys de la inauguració del Nou Temple Parroquial d'Aiguafreda.

A vosaltres, els Quintos d'aquest any, us desitjo èxits en els actes organitzats i encert en la missió encomanada.

A tots els presents, gràcies per la vostra paciència i BONA FESTA.

MOSSÈN JOAN SOLER I MARTÍN